

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 120/2026
11.02.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Тајане Вуковић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката Ивана Гвозденца, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.37/22 од 10.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.179/25 од 18.11.2025. године, у седници већа одржаној дана 11. фебруара 2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Ивана Гвозденца, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.37/22 од 10.10.2024. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.179/25 од 18.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К бр.37/22 од 10.10.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 2. у вези члана 289. став 1. Кривичног законика, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од две године. У ову казну, окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 24.04.2022. године до 23.05.2022. године.

Истом пресудом, на основу члана 86. и члана 297. став 5. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од три године, с тим да се време проведено на издржавању казне не урачунава у трајање ове мере.

Окривљени је обавезан да надокнади трошкове кривичног поступка ближе наведене у изреци првостепене пресуде, у року од три месеца од дана правноснажности пресуде, под претњом извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.179/25 од 18.11.2025. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Сомбору и браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Сомбору К бр.37/22 од 10.10.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Иван Гвозденац, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или да преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни суд је, на основу члана 486. став 1. и 487. став 1. ЗКП одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета заједно са поднетим захтевом за заштиту законитости, па је донео одлуку као у изреци, налазећи да је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, недозвољен.

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тачка 1.) и 4.) и тачка 7.) до 10.) и став 2. тачка 1), члана 439. тачка 1.) до 3.) и члана 441. став 3. и 4, учињених у првостепеном поступку и у поступку пред апелационим - другостепеним судом.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева за заштиту законитости, истиче повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, међутим, у образложењу захтева не наводи на који начин је нижестепеним пресудама у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, већ с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, односно повреду члана 440 ЗКП, истицањем да из утврђеног чињеничног стања произилази да је окривљени повредио два бланкетна прописа, јер је управљао возилом под дејством алкохола од 1,47 милиграма у крви и због тога што је у насељеном месту возио брзином од најмање 99,3 километара на час, а да се само друга бланкетна диспозиција може довести у узрочну везу са наступелом последицом кривичног дела, уз сопствени закључак да се наведена брзина којом се кретало возило окривљеног не може подвести под насилничку вођњу, те да се стога у конкретном случају не може говорити о евентуалном умишљају окривљеног као облику виности.

Како, дакле, бранилац окривљеног у поднетом захтеву само формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док у образложењу захтева указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа, износећи сопствену оцену доказа и сопствено виђење одлучним чињеницама у вези са повредом бланкетних прописа од стране окривљеног, а што све у смислу одредбе члана

485. став 4. ЗКП не представља дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни суд поднети захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић